

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 710

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 18 august 2006

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.026. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 591/1993 privind măsurile pentru aplicarea dispozițiilor Legii nr. 61/1993 referitoare la gestionarea fondurilor, stabilirea și plata alocației de stat pentru copii.....	2-3	1.038. — Hotărâre privind modificarea valorii de inventar a unui bun imobil din domeniul public al statului, aflat în administrarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale — Agenția Națională pentru Ameliorare și Reproducție în Zootehnie „Prof. dr. G. K. Constantinescu“.....	9-10
1.028. — Hotărâre privind cerințele minime de securitate și sănătate în muncă referitoare la utilizarea echipamentelor cu ecran de vizualizare.....	3-5	1.044. — Hotărâre privind transmiterea unei părți dintr-un imobil din administrarea Ministerului Educației și Cercetării în administrarea Serviciului Român de Informații	10
1.032. — Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Heleșteni, județul Iași.....	6-7	1.045. — Hotărâre pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 1.155/2005 privind transmiterea unui teren, proprietate publică a statului, din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor	11
1.036. — Hotărâre privind modificarea valorilor de inventar ale unor bunuri din domeniul public al statului, aflate în administrarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Bacău	7-8	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
1.037. — Hotărâre privind modificarea denumirii, datelor de identificare și a valorii de inventar ale unui bun imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Covasna	8-9	Hotărârea din 26 noiembrie 2002, definitivă la 26 februarie 2003, în Cauza Moșteanu și alții împotriva României (Cererea nr. 33.176/1996)	11-16

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 591/1993 privind măsurile pentru aplicarea dispozițiilor Legii nr. 61/1993 referitoare la gestionarea fondurilor, stabilirea și plata alocației de stat pentru copii

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului și a Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 591/1993 privind măsurile pentru aplicarea dispozițiilor Legii nr. 61/1993 referitoare la gestionarea fondurilor, stabilirea și plata alocației de stat pentru copii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 februarie 2000, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Fondurile destinate plății alocației de stat pentru copii, care, potrivit Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se suportă din bugetul de stat, precum și cheltuielile de transmitere a drepturilor se stabilesc și se prevăd în bugetele de venituri și cheltuieli ale ministerelor și ale altor organe de specialitate ale administrației publice centrale cu sarcini în acest domeniu și se gestionează distinct, după cum urmează:

a) creditele bugetare destinate plății alocației de stat pentru copiii care nu urmează o formă de învățământ organizată în condițiile legii, precum și cele pentru copiii cu handicap vizual se gestionează de Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei;

b) creditele bugetare pentru plata alocației de stat pentru copiii care urmează învățământul general obligatoriu, pentru cei care sunt înscriși în unitățile școlare și întrerup temporar școlarizarea din motive de sănătate dovedite cu certificat medical, precum și pentru copiii în vârstă de până la 18 ani și tinerii în vârstă de peste 18 ani, care urmează una dintre formele de învățământ organizate în condițiile legii, se gestionează de Ministerul Educației și Cercetării;

c) creditele bugetare pentru plata alocației de stat pentru copiii în vârstă de până la 18 ani și tinerii în vârstă de peste 18 ani, care urmează cursurile învățământului liceal sau profesional în unitățile școlare din subordinea/coordonarea altor organe ale administrației publice centrale de specialitate, inclusiv militare, organizate în condițiile legii, se gestionează, după caz, de ministerele și celelalte organe ale administrației publice centrale de specialitate care au în subordine/coordonare aceste școli;

d) creditele bugetare pentru plata alocației de stat pentru copiii cu handicap, cu excepția celor cu handicap vizual, se gestionează de Autoritatea Națională pentru Persoanele cu Handicap. Începând cu data de 1 ianuarie 2007, gestionarea creditelor se realizează numai pentru acordarea alocației de stat pentru copiii cu handicap care au împlinit vârsta de 3 ani.

(2) Alocația de stat pentru copiii cu handicap care au împlinit vârsta de 3 ani se acordă în cuantum majorat de 100%.”

2. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Alocația de stat pentru copii se acordă pe bază de cerere întocmită de reprezentantul legal al copilului, însoțită de originalul și copia certificatului de naștere al copilului, copia de pe actul de identitate al reprezentantului legal, documentele din care să rezulte situația juridică a copilului față de reprezentantul legal, precum și, după caz, de alte documente justificative stabilite prin instrucțiunile emise potrivit art. 10.

(2) Cererile pentru stabilirea alocației de stat pentru copii și actele din care rezultă îndeplinirea condițiilor legale de acordare a acestui drept se depun și se înregistrează după cum urmează:

a) la primăria comunei, orașului, municipiului, respectiv sectoarelor municipiului București, pe a cărei/cărui/cărora rază își au domiciliul sau reședința, după caz, reprezentanții legali, pentru copiii prevăzuți la art. 1 alin. (1) lit. a);

b) la unitățile școlare unde sunt înscriși copiii prevăzuți la art. 1 alin. (1) lit. b) și c);

c) la direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv ale sectoarelor municipiului București, pentru copiii prevăzuți la art. 1 alin. (2).

(3) Instituțiile prevăzute la alin. (2), care primesc documentele pentru stabilirea dreptului la alocația de stat pentru copii, au obligația să aplice ștampila proprie pe versoul originalului certificatului de naștere.

(4) În situația în care se face transferul de la un ordonator de credite la altul dintre cei prevăzuți la art. 1 alin. (1), stabilirea și plata drepturilor de alocație de stat pentru copii se aprobă pe baza dovezii încetării plății de către instituția care a efectuat anterior plata.

(5) Primăriile prevăzute la alin. (2) lit. a) au obligația de a depune lunar cererile înregistrate la direcțiile de muncă, solidaritate socială și familie județene, respectiv a municipiului București.”

3. După articolul 2 se introduce un nou articol, articolul 2¹, cu următorul cuprins:

„Art. 2¹. — (1) Acordarea sau neacordarea alocației de stat pentru copii se stabilește, după caz, prin decizie a directorului executiv al direcției de muncă, solidaritate socială și familie județene, respectiv a municipiului București, directorului sau comandantului unității școlare ori a directorului executiv sau, după caz, a directorului general al direcției generale de asistență socială și protecția copilului.

(2) Decizia prevăzută la alin. (1) se transmite reprezentantului legal al copilului în termen de 10 zile de la emitere.

(3) Decizia prevăzută la alin. (1) se poate ataca potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare."

4. **Articolul 4 va avea următorul cuprins:**

„Art. 4. — (1) Pentru copiii care urmează o formă de învățământ organizată în condițiile legii, ieșirea din sistemul de plată al Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei se face începând cu luna septembrie, pe baza situației centralizatoare întocmite de inspectoratul școlar județean, respectiv al municipiului București, din acea lună fiind preluați în sistemul de plată al Ministerului Educației și Cercetării, în condițiile legii.

(2) Situația centralizatoare prevăzută la alin. (1) se transmite la direcția de muncă, solidaritate socială și familie județeană, respectiv a municipiului București, de către inspectoratele școlare județene, respectiv al municipiului București, până cel târziu la data de 20 septembrie a fiecărui an.

(3) Stabilirea și plata alocației de stat pentru copiii care frecventează unități și instituții de învățământ particulare se fac de către Ministerul Educației și Cercetării, dacă acestea sunt organizate și funcționează provizoriu, în condițiile legii, pe baza autorizării, până la acreditarea lor.

(4) Copiii de vârstă școlară care nu urmează o formă de învățământ organizată în condițiile legii rămân în plata

drepturilor în sistemul Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei."

5. **Articolul 10 va avea următorul cuprins:**

„Art. 10. — Ministerele și celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale cu atribuții în stabilirea și plata alocației de stat pentru copii, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, pot emite instrucțiuni privind aplicarea prezentei hotărâri, care se aprobă prin ordin al ministrului sau al conducătorului organului administrației publice centrale de specialitate."

Art. II. — În cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 591/1993 privind măsurile pentru aplicarea dispozițiilor Legii nr. 61/1993 referitoare la gestionarea fondurilor, stabilirea și plata alocației de stat pentru copii, sintagma *Ministerul Educației Naționale se va înlocui cu sintagma Ministerul Educației și Cercetării, iar sintagma direcțiile generale de muncă și protecție socială județene, respectiv a municipiului București, se va înlocui cu sintagma direcțiile de muncă, solidaritate socială și familie județene, respectiv a municipiului București.*

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 591/1993 privind măsurile pentru aplicarea dispozițiilor Legii nr. 61/1993 referitoare la gestionarea fondurilor, stabilirea și plata alocației de stat pentru copii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 februarie 2000, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,

Gheorghe Barbu

p. Ministrul educației și cercetării,

Dumitru Miron,

secretar de stat

p. Ministrul administrației și internelor,

Paul Victor Dobre,

secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,

Doina-Elena Dascălu,

secretar de stat

București, 9 august 2006.

Nr. 1.026.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

privind cerințele minime de securitate și sănătate în muncă referitoare la utilizarea echipamentelor cu ecran de vizualizare

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta hotărâre stabilește cerințele minime de securitate și sănătate în muncă privind utilizarea echipamentelor cu ecran de vizualizare definite la art. 4.

Art. 2. — Prevederile Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 se aplică în întregime domeniului prevăzut la art. 1, fără a aduce atingere prevederilor mai restrictive și/sau specifice cuprinse în prezenta hotărâre.

Art. 3. — Prezenta hotărâre nu se aplică:

a) cabinei șoferului sau cabinei de comandă în cazul vehiculelor și mașinilor;

b) sistemelor informatice de la bordul mijloacelor de transport;

c) sistemelor informatice destinate în principal utilizării publice;

d) sistemelor portabile care nu se utilizează în mod prelungit la postul de lucru;

e) mașinilor de calculat, caselor de marcat și oricărui echipament prevăzut cu un mic dispozitiv de afișare sau de măsurare a datelor, necesar pentru utilizarea directă a acestui echipament;

f) mașinilor de scris de concepție clasică, de tipul „mașini de scris cu fereastră”.

Art. 4. — În sensul prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) *echipament cu ecran de vizualizare* — ecran de vizualizare grafic sau alfanumeric, indiferent de procedeul de afișare folosit;

b) *post de lucru* — ansamblu care cuprinde un echipament cu ecran de vizualizare, prevăzut cu tastatură, sau un dispozitiv de introducere a datelor și/sau un program care stabilește interfața operator/mașină, accesorii opționale, periferice, inclusiv unitate de dischetă și/sau unitate optică, telefon, modem, imprimantă, suport pentru documente, scaun, masă sau suprafață de lucru, precum și mediul de muncă înconjurător;

c) *lucrător* — orice persoană angajată, definită conform prevederilor art. 5 lit. a) din Legea nr. 319/2006, care folosește în mod obișnuit un echipament cu ecran de vizualizare pe o durată semnificativă a timpului normal de lucru.

CAPITOLUL II

Obligațiile angajatorilor

Art. 5. — Angajatorii au obligația de a face o analiză a posturilor de lucru pentru a evalua condițiile de securitate și sănătate oferite lucrătorilor, în special în ceea ce privește eventualele riscuri pentru vedere, probleme fizice și solicitare mentală.

Art. 6. — Angajatorii trebuie să ia măsuri corespunzătoare pentru a remedia riscurile constatate pe baza analizei care face obiectul art. 5, ținând seama de efectele suplimentare și/sau combinate ale riscurilor identificate.

Art. 7. — Angajatorii trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru ca posturile de lucru să îndeplinească cerințele minime prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 8. — Angajatorul trebuie să planifice sarcinile lucrătorului astfel încât folosirea zilnică a ecranului de vizualizare să fie întreruptă periodic prin pauze sau schimbări de activitate, care să reducă suprasolicitarea în fața ecranului de vizualizare.

CAPITOLUL III

Informarea, instruirea, consultarea și participarea lucrătorilor

Art. 9. — (1) Cu respectarea dispozițiilor art. 16 și 17 din Legea nr. 319/2006, lucrătorii trebuie să fie informați asupra tuturor aspectelor legate de securitatea și sănătatea la postul de lucru, în special asupra măsurilor aplicabile posturilor de lucru, măsuri implementate conform art. 5, 6, 8 și 12—16.

(2) Lucrătorii sau reprezentanții lor trebuie să fie informați cu privire la toate măsurile de securitate și sănătate luate potrivit prezentei hotărâri.

Art. 10. — Fără a aduce atingere prevederilor art. 20 și 21 din Legea nr. 319/2006, fiecare lucrător trebuie să fie

instruit cu privire la modalitățile de utilizare a postului de lucru înainte de a începe acest tip de activitate și ori de câte ori organizarea postului de lucru se modifică semnificativ.

Art. 11. — Consultarea și participarea lucrătorilor și/sau a reprezentanților acestora privind problemele la care se face referire în prezenta hotărâre se desfășoară în conformitate cu prevederile art. 18 și 19 din Legea nr. 319/2006.

CAPITOLUL IV

Protecția ochilor și a vederii

Art. 12. — Lucrătorii trebuie să beneficieze de un examen corespunzător al ochilor și al vederii, efectuat de o persoană care are competența necesară:

a) înainte de începerea activității la ecranul de vizualizare, prin examenul medical la angajare;

b) ulterior, la intervale regulate;

c) ori de câte ori apar tulburări de vedere care pot fi cauzate de activitatea la ecranul de vizualizare.

Art. 13. — Lucrătorii beneficiază de un examen oftalmologic, dacă rezultatele examenului prevăzut la art. 12 arată că acesta este necesar.

Art. 14. — Dacă rezultatele examenului prevăzut la art. 12 sau ale examenului la care face referire art. 13 arată că este necesar și dacă nu se pot utiliza dispozitive normale de corecție, lucrătorilor trebuie să li se furnizeze dispozitive de corecție speciale, care să corespundă activității respective.

Art. 15. — Măsurile luate potrivit art. 12—14 nu trebuie să implice în nici un caz costuri financiare pentru lucrători.

Art. 16. — Protecția ochilor și a vederii lucrătorilor poate fi asigurată din punctul de vedere al costurilor în cadrul sistemului național de sănătate, în conformitate cu legislația în vigoare.

CAPITOLUL V

Sanțiuni

Art. 17. — Încălcarea prevederilor prezentei hotărâri atrage răspunderea contravențională, civilă sau penală, după caz.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 18. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data de 1 octombrie 2006.

*

Prezenta hotărâre transpune Directiva 1990/270/CEE privind cerințele minime de securitate și sănătate în muncă referitoare la utilizarea echipamentelor cu ecran de vizualizare, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 156/1990.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,

Gheorghe Barbu

p. Ministrul economiei și comerțului,

Eugen Țapu-Nazare,

secretar de stat

Ministrul sănătății publice,

Gheorghe Eugen Nicolăescu

Ministrul integrării europene,

Anca Daniela Boagiu

p. Ministrul finanțelor publice,

Doina-Elena Dascălu,

secretar de stat

CERINȚE MINIME

OBSERVAȚIE PRELIMINARĂ

Obligațiile prevăzute în prezenta anexă se aplică în vederea realizării obiectivelor prezentei hotărâri și în măsura în care, pe de o parte, elementele avute în vedere sunt prezente la postul de lucru și, pe de altă parte, cerințele sau caracteristicile intrinseci ale sarcinii de muncă nu împiedică acest lucru.

1. Echipament

a) Comentarii generale

Utilizarea acestui echipament nu trebuie să prezinte riscuri pentru lucrători.

b) Ecran de vizualizare

Caracterele de pe ecran trebuie să fie bine definite și distincte, de dimensiuni corespunzătoare și cu spațiu suficient între caractere și între rânduri.

Imaginea de pe ecran trebuie să fie stabilă, fără fenomene de scânteiere sau alte forme de instabilitate.

Strălucirea și/sau contrastul dintre caractere și fondul ecranului trebuie să poată fi ușor de reglat de către operator și ușor de adaptat condițiilor ambiante.

Pentru a se adapta nevoilor operatorului, ecranul trebuie să poată fi orientat și înclinat cu ușurință.

Trebuie să fie posibilă utilizarea unui postament separat sau a unei mese reglabile pentru ecran.

Ecranul nu trebuie să prezinte străluciri supărătoare sau reflexii care ar putea deranja utilizatorul.

c) Tastatură

Tastatura trebuie să fie înclinabilă și separată de ecran, astfel încât să permită lucrătorului găsirea unei poziții de lucru confortabile, care să evite oboseala brațelor și mâinilor.

Spațiul din fața tastaturii trebuie să fie suficient pentru a permite sprijinirea mâinilor și brațelor operatorului.

Pentru a evita reflexiile, suprafața tastaturii trebuie să fie mată.

Poziția tastaturii și caracteristicile tastelor trebuie să faciliteze utilizarea tastaturii.

Simbolurile tastelor trebuie să prezinte contrast suficient și să fie lizibile din poziția normală de lucru.

d) Masă sau suprafață de lucru

Masa sau suprafața de lucru trebuie să aibă o suprafață puțin reflectantă, să aibă dimensiuni suficiente și să permită o amplasare flexibilă a ecranului, tastaturii, documentelor și echipamentului auxiliar.

Suportul pentru documente trebuie să fie stabil și ușor de reglat și trebuie poziționat astfel încât să diminueze mișcările incomode ale capului și ochilor.

Trebuie să existe spațiu suficient pentru a permite lucrătorilor o poziție confortabilă.

e) Scaun de lucru

Scaunul de lucru trebuie să fie stabil și să asigure operatorului libertate de mișcare și o poziție confortabilă.

Scaunul trebuie să poată fi reglat pe verticală.

Spătarul scaunului trebuie să poată fi înclinat și reglat pe verticală.

Un reazem pentru picioare trebuie pus la dispoziție celor care îl doresc.

2. Mediu de muncă

a) Spațiu

Prin dimensiunile și amenajarea sa, postul de lucru trebuie să asigure utilizatorului un spațiu suficient, care să îi permită să își schimbe poziția și să varieze mișcările.

b) Iluminat

Iluminatul general și iluminatul local (lămpi de lucru) trebuie să asigure condiții de iluminat satisfăcătoare și un contrast corespunzător între ecran și mediul înconjurător, ținând seama de tipul de activitate și de necesitățile vizuale ale utilizatorului.

Strălucirile și reflexiile supărătoare pe ecran sau pe orice alte echipamente trebuie evitate prin amenajarea locului de muncă și a postului de lucru în funcție de amplasarea și caracteristicile tehnice ale surselor de lumină artificială.

c) Reflexii și străluciri

Posturile de lucru trebuie să fie amenajate astfel încât sursele de lumină, cum ar fi ferestrele și alte deschideri, pereții transparenți sau translucizi, precum și echipamentele și pereții de culori deschise, să nu provoace străluciri orbitoare directe și să antreneze cât mai puțin posibil reflexii pe ecran.

Ferestrele trebuie prevăzute cu un sistem adecvat de acoperire, cu posibilități de reglare pentru a atenua lumina naturală la postul de lucru.

d) Zgomot

La amenajarea postului/posturilor de lucru trebuie să se țină seama de zgomotul emis de echipamentul care aparține postului/posturilor de lucru, în special pentru a se evita distragerea atenției sau perturbarea comunicării verbale.

e) Căldură

Echipamentele care aparțin postului/posturilor de lucru nu trebuie să creeze disconfort lucrătorilor prin producerea de căldură în exces.

f) Radiații

Toate radiațiile, cu excepția părții vizibile a spectrului electromagnetic, trebuie reduse la niveluri neglijabile în ceea ce privește protecția sănătății și securitatea lucrătorilor.

g) Umiditate

Trebuie să fie atins și menținut un nivel de umiditate corespunzător.

3. Interfața operator/computer

La elaborarea, alegerea, achiziționarea și modificarea programelor, precum și pentru definirea sarcinilor care implică utilizarea echipamentelor cu ecran de vizualizare, angajatorul trebuie să țină seama de următoarele principii:

a) programul trebuie adaptat sarcinii de muncă;

b) programul trebuie să fie ușor de folosit și, dacă este cazul, să poată fi adaptat nivelului de cunoștințe sau experienței operatorului; niciun dispozitiv de verificare calitativă sau cantitativă nu poate fi folosit fără știrea lucrătorilor;

c) sistemele trebuie să furnizeze lucrătorilor indicații cu privire la derularea operațiunilor;

d) sistemele trebuie să afișeze informațiile într-un format și într-un ritm adaptate operatorilor;

e) trebuie aplicate principiile de ergonomie informatică, în special în cazul operațiilor de prelucrare a datelor de către operator.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei comunei Heleşteni, judeţul Iaşi

În temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată, şi al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema ţării şi sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Heleşteni, judeţul Iaşi, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea şi semnificaţiile elementelor însumate ale stemei sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 şi 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

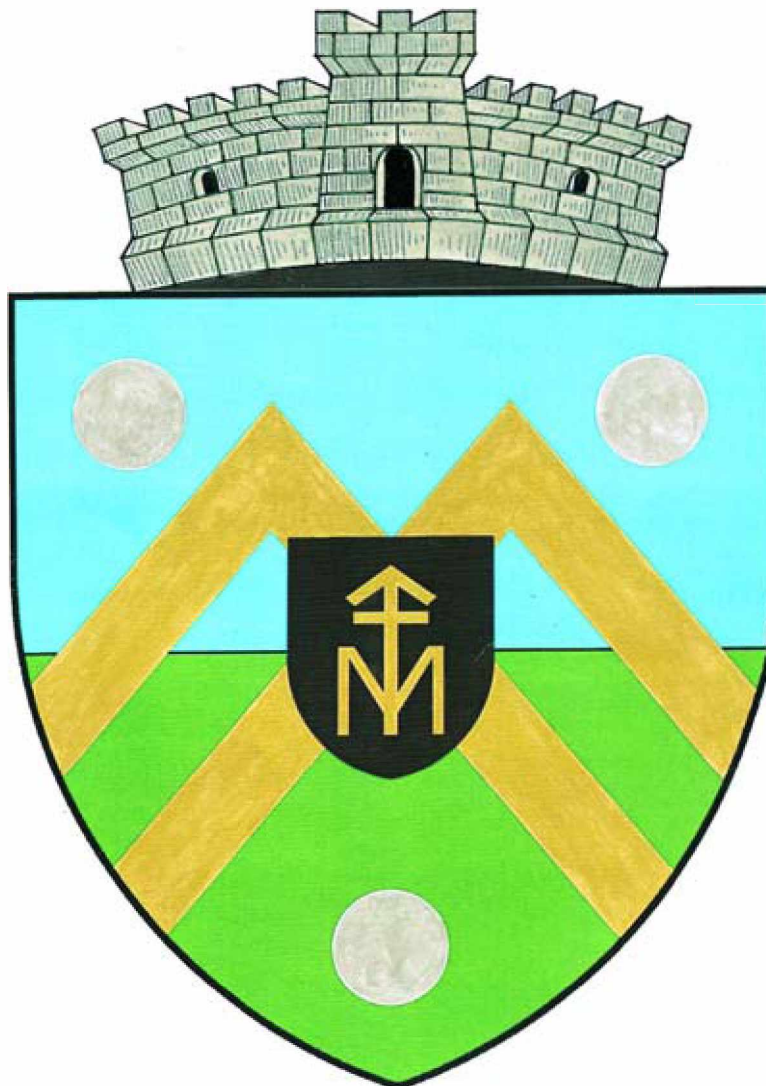
Contrasemnează:

p. Ministrul administraţiei şi internelor,
Paul Victor Dobre,
secretar de stat

Bucureşti, 9 august 2006.
Nr. 1.032.

ANEXA Nr. 1

STEMA
comunei Heleşteni, judeţul Iaşi

**DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Heleșteni, județul Iași**

Descrierea stemei:

Stema comunei Heleșteni, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat, de culoare albastră în partea superioară și de culoare verde în partea inferioară.

Pe scut broșează doi căpriori îngemănați, de aur, și trei bezanți, de argint, amplasați în colțurile scutului.

În mijlocul scutului, în ecusonul negru, se află un stâlp de vamă broșând peste litera „M”, de aur.

Scutul este trimbrat de o coroană murală de argint, cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate:

Cei doi căpriori heraldici simbolizează prin vârfurile lor movilele care au dat numele satului Movileni, localitate componentă a comunei, iar bezanții de argint reprezintă heleșteiele de la care provine și numele comunei.

Ecusonul negru și elementele care îl reprezintă simbolizează blazonul familiei Prăjescu, familie care a avut un rol însemnat în istoria Moldovei.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind modificarea valorilor de inventar ale unor bunuri din domeniul public al statului,
aflate în administrarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale — Direcția
pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Bacău**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Valorile de inventar ale bunurilor imobile aparținând domeniului public al statului, înregistrate la pozițiile — nr. MF. 97.122 și 100.527 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 2.060/2004 pentru aprobarea inventarelor bunurilor din domeniul public al statului,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.129 din 30 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,

Gheorghe Flutur

p. Ministrul finanțelor publice,

Doina-Elena Dascălu,

secretar de stat

București, 9 august 2006.

Nr. 1.036.

ANEXĂ

**INVENTARUL
bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului**

1. Ordonator principal de credite	42211876	Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale
2. Ordonator secundar de credite	4278787	Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Bacău
3. Ordonator terțiar de credite		
4. Regii autonome și companii/societăți naționale aflate sub autoritatea ordonatorului principal, institute naționale de cercetare-dezvoltare care funcționează în baza Ordonanței Guvernului nr. 25/1995, aprobată prin Legea nr. 51/1996, cu modificările și completările ulterioare, și, după caz, societăți comerciale cu capital majoritar de stat care au în administrare bunuri din patrimoniul public de stat		

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare			Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar – lei –
			Descrierea tehnică (pe scurt)	Vecinătățile (după caz, pe scurt)	Adresa		
97.122	8.29.06	Clădire Laborator Erwinia	Suprafața construită = 66,08 m ² Cărămidă beton	NE — stradă VS — blocuri	Țara: România, Bacău, Str. Șoimului nr. 5	1967	250.492
100.527	8.29.06	Clădire extindere Laborator Erwinia	Suprafața construită = 51,57 m ² — demisol cărămidă, beton	NE — stradă VS — blocuri	Țara: România, Bacău, Str. Șoimului nr. 5	1967	165.507

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea denumirii, datelor de identificare și a valorii de inventar ale unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale — Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Covasna

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Denumirea, datele de identificare și valoarea de inventar ale bunului imobil aparținând domeniului public al statului, înregistrat la poziția — nr. MF. 99.289 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 2.060/2004 pentru aprobarea inventarelor bunurilor din domeniul public al

statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.129 din 30 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,

Gheorghe Flutur

p. Ministrul finanțelor publice,

Doina-Elena Dascălu,

secretar de stat

București, 9 august 2006.

Nr. 1.037.

ANEXĂ

INVENTARUL bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului

1. Ordonator principal de credite	42211876	Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale
2. Ordonator secundar de credite	5085083	Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Covasna
3. Ordonator terțiar de credite		
4. Regii autonome și companii/societăți naționale aflate sub autoritatea ordonatorului principal, institute naționale de cercetare-dezvoltare care funcționează în baza Ordonanței Guvernului nr. 25/1995, aprobată prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare, și, după caz, societăți comerciale cu capital majoritar de stat care au în administrare bunuri din patrimoniul public de stat		

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare			Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar – lei –
			Descrierea tehnică (pe scurt)	Vecinătățile (după caz, pe scurt)	Adresa		
99.289	8.29.06	Poartă și gard împrejmuire și amenajare incintă și pentru protecția mediului	S = 160 m ² x 2 m = 320 m ² L gard = 120 m S platformă + drum acces = 50 m ² S amenajată = 220 m ²	S.C. Agromec – S.A. S.C. Peco – S.A.	Țara: România Județul: Covasna Municipiul: Sfântu Gheorghe, Str. Recoltei nr. 1	2005	137.531

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea valorii de inventar a unui bun imobil din domeniul public al statului, aflat în administrarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale – Agenția Națională pentru Ameliorare și Reproducție în Zootehnie „Prof. dr. G. K. Constantinescu“

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Valoarea de inventar a bunului imobil aflat în domeniul public al statului, înregistrat la poziția nr. MF. 107.501 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 2.060/2004 pentru aprobarea inventarelor bunurilor din

domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.129 din 30 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,

Gheorghe Flutur

p. Ministrul finanțelor publice,

Doina-Elena Dascălu,

secretar de stat

București, 9 august 2006.

Nr. 1.038.

ANEXĂ

INVENTARUL

bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului

1. Ordonator principal de credite	42211876	Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale
2. Ordonator secundar de credite	3519801	Agenția Națională pentru Ameliorare și Reproducție în Zootehnie „Prof. dr. G.K. Constantinescu“
3. Ordonator terțiar de credite		
4. Regii autonome și companii/societăți naționale aflate sub autoritatea ordonatorului principal, institute naționale de cercetare-dezvoltare care funcționează în baza Ordonanței Guvernului nr. 25/1995, aprobată și modificată prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare, și, după caz, societăți comerciale cu capital majoritar de stat care au în administrare bunuri din patrimoniul public de stat		

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare			Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar – lei –
			Descrierea tehnică (pe scurt)	Vecinătățile (după caz, pe scurt)	Adresa		
107.501	8.29.06	Corp clădire A + teren incintă	Suprafața construită = 1.616 m ² Suprafața curte = 2.800 m ² șarpantă, alimentare cu apă, amenajări laboratoare ANARZ	ADP, Ocolul Silvic, Semtest București IBNA	Țara: România Județul: Ilfov Comuna: Balotești, Calea București nr. 1	1999	1.665.367

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unei părți dintr-un imobil din administrarea Ministerului Educației și Cercetării în administrarea Serviciului Român de Informații

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) și al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea terenului, proprietate publică a statului, în suprafață de 353 m², situat în municipiul Galați, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din administrarea Ministerului Educației și Cercetării în administrarea Serviciului Român de Informații.

Art. 2. — Se aprobă transmiterea din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Educației și Cercetării în domeniul privat al statului și în administrarea Serviciului Român de Informații a construcției amplasate pe

terenul prevăzut la art. 1, având datele de identificare prevăzute în anexă.

Art. 3. — Trecerea în domeniul privat al statului a construcției prevăzute la art. 2 se face în vederea scoaterii din funcțiune și demolării.

Art. 4. — Predarea-primirea terenului prevăzut la art. 1 și a construcției prevăzute la art. 2 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Directorul Serviciului Român de Informații,
Florian Coldea

p. Ministrul educației și cercetării,
Dumitru Miron,
secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,
Doina-Elena Dascălu,
secretar de stat

București, 9 august 2006.
Nr. 1.044.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
a unei părți dintr-un imobil care se transmite din administrarea Ministerului Educației și Cercetării în administrarea Serviciului Român de Informații**

Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Poziția din inventarul bunurilor aparținând domeniului public al statului	Caracteristicile tehnice ale imobilului
Municipiul Galați, str. Mihai Bravu nr. 28, județul Galați	Ministerul Educației și Cercetării	Serviciul Român de Informații	120.939 (parțial)	Clădire — parter pentru creșterea animalelor și păsărilor, din zidărie de cărămidă, învelitoare de tablă, fără utilități Suprafața construită = 24 m ² Teren = 353 m ²

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 1.155/2005 privind transmiterea unui teren, proprietate publică a statului, din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.155/2005 privind transmiterea unui teren, proprietate publică a statului, din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 6 octombrie 2005, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,

Gheorghe Flutur

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

Marian Avram

p. Ministrul finanțelor publice,

Doina-Elena Dascălu,

secretar de stat

București, 9 august 2006.

Nr. 1.045.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a terenului, proprietate publică a statului, care se transmite din administrarea Agenției Domeniilor Statului în administrarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor

Adresa terenului care se transmite	Numărul de identificare atribuit de Ministerul Finanțelor Publice	Persoana juridică de la care se transmite terenul	Persoana juridică la care se transmite terenul	Caracteristicile tehnice
Municipiul București, bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8	117.261	Statul român, din administrarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, Agenția Domeniilor Statului	Statul român, în administrarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor	Terenul transmis (conform planului de situație atașat): — parcela nr. 786 — livadă — suprafața = 4.999,87 m ²

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A DOUA

HOTĂRÂREA

din 26 noiembrie 2002, definitivă la 26 februarie 2003, în Cauza Moșteanu și alții împotriva României (Cererea nr. 33.176/1996)

În Cauza Moșteanu și alții împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii J.-P. Costa, președinte, A.B. Baka, Gaukur Jorundsson, L. Loucaides, C. Bîrsan, M. Ugrekhelidze, doamna A. Mularoni, judecători, și domnul T.L. Early, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în Camera de consiliu la data de 10 octombrie 2000 și 5 noiembrie 2002, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această ultimă dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 33.176/1996, introdusă împotriva României, prin care 4 cetățeni ai acestui stat, doamnele Stella Moșteanu, Mihaela Moșteanu, Ileana Moșteanu și Maria Mihaela Grigoriu (*reclamantele*) au sesizat Comisia Europeană a Drepturilor Omului (*Comisia*) la 25 martie 1996, în temeiul fostului articol 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*). La 4 mai 1996, doamna Stella Moșteanu a decedat. În urma decesului, moștenitoarele sale, celelalte 3 reclamante, și-au exprimat intenția de a continua procesul. În urma căsătoriei din data de 6 iunie 1996, Ileana Moșteanu se numește Ileana Scarlat.

2. Reclamantele sunt reprezentate de domnul Adrian Vasiliu, avocat la București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Tarcea, din cadrul Ministerului Justiției.

3. Reclamantele susțin că refuzul instanțelor interne (Judecătoria Sectorului 4 București, prin Sentința din 9 februarie 1995, Tribunalul București, prin Decizia din 30 mai 1995, și Curtea de Apel București, prin Hotărârea din 23 octombrie 1995) de a recunoaște instanțelor competența de a se pronunța asupra unei acțiuni în revendicare, precum și lipsa lor de imparțialitate și

de independență față de Executiv sunt contrare art. 6 din Convenție. În plus, reclamantele se plâng că deciziile respective au adus atingere dreptului lor de proprietate, astfel cum este garantat de art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție.

4. Cererea a fost transmisă Curții Europene a Drepturilor Omului la 1 noiembrie 1998, data intrării în vigoare a Protocolului nr. 11 la Convenție (conform art. 5 alin. 2 din Protocolul nr. 11).

5. Cererea a fost repartizată primei secții a Curții (conform art. 52 alin. 1 din Regulamentul Curții). În cadrul acestei secții, camera desemnată să examineze cauza (conform art. 27 alin. 1 din Convenție) a fost constituită în conformitate cu art. 26 alin. 1 din Regulament.

6. Prin Decizia din 10 octombrie 2000, Curtea a declarat cererea admisibilă.

7. La data de 1 noiembrie 2001, Curtea a modificat structura secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din Regulament). Prezenta cerere a fost repartizată celei de a doua secții, astfel reorganizată (art. 52 alin. 1 din Regulament).

8. Atât reclamantele, cât și Guvernul au depus observații scrise cu privire la fondul cauzei (conform art. 59 alin. 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

9. Reclamantele s-au născut, respectiv, în: 1920, 1945, 1972 și 1967 și își au domiciliul în București.

10. Imobilul și terenul aferent au fost cumpărate în anul 1936 de Constantin Moșteanu, soțul Stellei Moșteanu, tatăl Mariei Mihaela Grigoriu și al Mihaelei Moșteanu și bunicul Ilenei Scarlat. Imobilul este format din 5 apartamente; apartamentul nr. 1 a fost închiriat Mariei Mihaela Grigoriu.

11. În anul 1950, statul a preluat casa lui Constantin Moșteanu, prevalându-se de Decretul de naționalizare nr. 92/1950. Nici motivele și nici baza legală a privării de proprietate nu i-au fost niciodată notificate acestuia.

A. Prima acțiune în revendicare

12. În anul 1994, în calitate de moștenitoare, reclamantele au revendicat bunul mai sus menționat printr-o acțiune civilă formulată în fața Judecătoriei Sectorului 4 București. Acestea au arătat că, în temeiul Decretului nr. 92/1950, bunurile salariaților nu puteau fi naționalizate întrucât C.M. era funcționar în momentul naționalizării bunului său.

13. Într-un discurs rostit în iulie 1994, în orașul Satu Mare, Președintele României a cerut administrației să nu execute hotărârile judecătorești prin care instanțele constatarea nulitatea naționalizărilor bunurilor imobile în timpul regimului comunist.

14. La 2 februarie 1995, Curtea Supremă de Justiție, în unitate în Secțiile Reunite, a hotărât, cu 25 de voturi contra 20, să schimbe jurisprudența secției civile și a decis că instanțele „nu aveau competența să cenzureze decretele și să dispună restituirea imobilelor naționalizate, în aplicarea Decretului nr. 92/1950 (...)”.

15. Prin Sentința din 9 februarie 1995, Judecătoria Sectorului 4 București a respins acțiunea reclamantelor, considerând că „dacă imobilul a devenit proprietatea statului în temeiul legii, numai prin lege se poate hotărî asupra situației juridice a bunurilor preluate de către stat”.

16. Reclamantele au exercitat calea de atac a apelului împotriva acestei sentințe. Prin Decizia din 30 mai 1995, Tribunalul București a respins acțiunea reclamantelor, pe motivul că instanțele nu erau competente să examineze legalitatea aplicării Decretului nr. 92/1950.

17. Reclamantele au formulat recurs care a fost respins, pentru aceleași motive, prin Decizia din 23 octombrie 1995 a Curții de Apel București.

B. A doua acțiune de revendicare

18. La 5 august 1997, reclamantele Maria Mihaela Grigoriu, Mihaela Moșteanu și Ileana Scarlat au promovat o nouă acțiune în revendicare la Judecătoria Sectorului 4 București, împotriva Consiliului Local București. Au fost invocate aceleași argumente pe care reclamantele le dezvoltaseră în prima acțiune în revendicare, din 1994 (nelegalitatea naționalizării).

19. Prin Sentința din 30 octombrie 1997, judecătoria a constatat că naționalizarea imobilului a fost nelegală, că imobilul devenise proprietatea statului fără titlu valabil și a dispus restituirea sa în favoarea reclamantelor.

20. Având în vedere că nu s-a exercitat recurs, sentința a rămas definitivă și irevocabilă.

21. Prin Decizia din 12 ianuarie 1998, Primăria Municipiului București a dispus restituirea imobilului în favoarea reclamantelor.

22. Prin procesul-verbal de restituire, redactat la 3 februarie 1998, Primăria Municipiului București nu a restituit decât apartamentele nr. 1 și 3 din imobil, întrucât celelalte 3 apartamente erau ocupate de chiriașii statului G.M., B.T. și T.C.

C. Vânzarea apartamentelor nr. 2, 4 și 5 de către stat în favoarea chiriașilor imobilului și acțiunile de anulare a contractelor de vânzare-cumpărare formulate de Primăria Municipiului București

23. La 20 mai 1996, reclamantele i-au notificat pe chiriașii imobilului să nu cumpere apartamentele, întrucât orice eventual contract de vânzare privind respectivul imobil ar fi ulterior anulat.

24. În baza Legii nr. 112/1995, S.C. AVL BERCENI — S.A., administrator al imobilelor statului, a vândut 3 apartamente din imobil unor terți care locuiau acolo în calitate de chiriași: apartamentul nr. 4 a fost vândut la 24 septembrie 1996 lui B.T., apartamentul nr. 2 a fost vândut la 25 septembrie 1996 lui T.C. și apartamentul nr. 5 a fost vândut la 10 decembrie 1996 lui G.M.

Apartamentele nr. 1 și 3 erau închiriate Mariei Mihaela Grigoriu (una dintre reclamante) și Mariei Constantin (terță chiriașă la stat).

25. În aprilie 1997, Primăria Municipiului București formulează acțiuni în anularea contractelor de vânzare-cumpărare a apartamentelor anterior menționate, pe motiv că mandatarul său, adică S.C. AVL BERCENI — S.A., acționase cu rea-credință, vânzând apartamentele chiriașilor, în condițiile în care avea cunoștința de interdicția vânzării, atât timp cât situația juridică a acestora nu era încă sigură.

În aceste litigii, reclamantele au făcut cereri de intervenție care au fost admise.

26. În privința apartamentului nr. 5, vândut de stat lui G.M., acțiunea în anularea contractului de vânzare, încheiat la 10 decembrie 1996, a fost admisă prin Sentința din 26 octombrie 1998 a Judecătoria Sectorului 4 București. Prin Decizia din 16 iunie 1999, Tribunalul Municipiului București a admis apelul chiriașului G.M. și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare Judecătoria Sectorului 4 București.

27. Cu privire la apartamentul nr. 4, vândut de stat, la 24 septembrie 1996, lui B.T., acțiunea în anularea contractului de vânzare-cumpărare a fost admisă prin Sentința din 26 octombrie 1998 a Judecătoria Sectorului 4 București. Prin Decizia din 16 iunie 1999, apelurile chiriașului și ale S.C. AVL BERCENI — S.A. au fost respinse ca neîntemeiate, instanța constatând reaua-credință a apelanților. Prin Decizia din 15 decembrie 1999, Curtea de Apel București a admis recursurile pârâților și a decis retrimiteră cauzei spre rejudecare instanței de apel. Prin Decizia din 26 mai 2000, Tribunalul Municipiului București a respins din nou apelurile pârâților ca neîntemeiate. Astfel, Sentința din 26 octombrie, dispunând nulitatea contractului de vânzare din 24 septembrie 1996 în favoarea lui B.T., a rămas definitivă și irevocabilă.

28. În privința apartamentului nr. 2, vândut de stat lui T.C., la 25 septembrie 1996, acțiunea în anularea contractului de vânzare a fost admisă prin Sentința din 26 octombrie 1998, Judecătoria Sectorului 4 București constatând nulitatea contractului respectiv de vânzare, din aceleași motive. Prin Decizia din 16 iunie 1999, Tribunalul Municipiului București a admis apelurile pârâților și a hotărât retrimiteră cauzei la judecătoria. Reclamantele (interveniente), Primăria Municipiului București și pârâții formulează recurs împotriva deciziei. Prin Hotărârea din 3 februarie 2000, Curtea de Apel București a constat nulitatea recursului Primăriei Municipiului București și al reclamantelor (intervenientelor), a admis acțiunea pârâților și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel, Tribunalul Municipiului București. După ce s-a pronunțat asupra fondului cauzei, la 19 noiembrie 2000, instanța a respins apelurile pârâților ca neîntemeiate. Astfel, hotărârea privind anularea contractului de vânzare din 10 decembrie 1996 a rămas definitivă și irevocabilă.

II. Dreptul și practica interne pertinente

29. Dispozițiile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în Hotărârea *Brumărescu împotriva României* [MC], nr. 28.342/1995, paragrafele 31, 34—42, CEDO 1999-VII.

ÎN DREPT

I. Observație preliminară

30. Curtea notează că doamna Stella Moșteanu a decedat la data de 4 mai 1996, dar că moștenitoarele sale și-au exprimat, prin observațiile din 7 februarie 2001, intenția de a continua procesul în nume propriu și în numele mamei și bunicii lor.

31. Curtea consideră, având în vedere obiectul prezentei cauze și ansamblul elementelor pe care le deține, că moștenitoarele primei reclamante pot pretinde că au un interes

suficient pentru a justifica continuarea examinării cererii și le recunoaște, în consecință, calitatea pentru a i se substitui în speță (vezi, în special, hotărârile *Vocaturu împotriva Italiei* din 24 mai 1991, seria A, nr. 206-C, p. 29, paragraful 2, *G. împotriva Italiei* din 27 februarie 1992, seria A, nr. 228-F, p. 65, paragraful 2, și *Pandolfelli și Palumbo împotriva Italiei* din 27 februarie 1992, seria A, nr. 231-B, p. 16, paragraful 2).

PE FOND

A. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție, referitoare la accesul la justiție

32. Potrivit reclamantelor, Decizia din 23 octombrie 1995 a Curții de Apel București a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție, care dispune:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...), de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

33. În memoriul lor, reclamantele consideră că refuzul instanțelor interne (adică Judecătoria Sectorului 4 București, prin Sentința din 9 februarie 1995, Tribunalul Municipiului București, prin Decizia din 30 mai 1995, și Curtea de Apel București, prin Decizia din 23 octombrie 1995) de a recunoaște instanțelor competența de a se pronunța cu privire la acțiunea în revendicare contravine dreptului de acces la justiție, garantat de art. 21 din Constituția României și de art. 3 din Codul civil român, care reglementează denegarea de dreptate.

Acestea subliniază că dispozițiile art. 6 alin. 1 din Convenție au fost încălcate prin refuzul instanțelor de a le recunoaște dreptul de a se adresa instanțelor civile pentru a soluționa o acțiune privind drepturile lor civile.

Reclamantele consideră că jurisprudența creată prin cauza *Brumărescu* citată anterior, privind liberul acces la justiție, este aplicabilă în speță.

34. Guvernul nu contestă jurisprudența creată prin cauza *Brumărescu*, dar subliniază că interdicția în cauză a fost de scurtă durată și că, în cadrul unei a doua acțiuni în revendicare, reclamantelor li s-au recunoscut drepturile asupra imobilului. În consecință, ingerința a fost temporară și liberul acces la justiție a fost asigurat prin a doua acțiune în revendicare.

35. Așadar, Curtea trebuie să analizeze dacă Decizia din 23 octombrie 1995 a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție.

36. Curtea amintește că în cauza *Brumărescu* citată anterior (paragraful 59), a ajuns la concluzia încălcării art. 6 alin. 1 pe motiv că refuzul Curții Supreme de Justiție de a recunoaște instanțelor competența de a examina litigiile privind, ca în prezenta cauză, o revendicare imobiliară încalcă art. 6 alin. 1 din Convenție.

În speță, instanțele interne au respins la fiecare stadiu procesual acțiunea în revendicare a reclamantelor, invocând același motiv ca și Curtea Supremă de Justiție în cauza *Brumărescu*.

Curtea consideră că, în speță, nu există nicio deosebire, din acest punct de vedere, între prezenta cauză și cauza *Brumărescu*.

37. În plus, excluderea de către instanțele interne, în anul 1995, din sfera lor de competență a acțiunii în revendicare a reclamantelor este în sine contrară dreptului de acces la justiție, garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție.

38. În consecință, s-a încălcat art. 6 alin. 1 cu privire la acest punct.

B. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție privind imparțialitatea și independența instanțelor interne

39. Reclamantele invocă faptul că, în fața Curții de Apel București, cauza lor nu a fost judecată de un tribunal independent și imparțial. Acestea remarcă, în primul rând, că Președintele României declarase, într-un discurs pronunțat în orașul Satu Mare, în iulie 1994, că hotărârile judecătorești dispunând restituirea bunurilor naționalizate nelegal nu trebuiau executate și că acest discurs determinase o schimbare de atitudine a judecătorilor Curții Supreme de Justiție, care au admis recursurile în anulare împotriva hotărârilor definitive prin care s-a recunoscut dreptul de proprietate al foștilor proprietari.

Acestea adaugă că judecătorii curții de apel care s-au pronunțat asupra cauzei nu erau inamovibili în acea perioadă. În

concluzie, reclamantele consideră că judecătorii au fost influențați de „discursul direct și agresiv care a fost adresat de Președinte“.

40. Guvernul susține că nu poate fi invocată în acest sens nicio încălcare a dispozițiilor art. 6 din Convenție. El subliniază că decizia privind schimbarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție nu era obligatorie pentru instanțele inferioare. În al doilea rând, niciun element nu poate proba că hotărârea a fost influențată de discursul Președintelui României. Adaugă, de asemenea, că dreptul român nu conține nicio dispoziție referitoare la obligația instanțelor inferioare de a da curs deciziilor Curții Supreme de Justiție pronunțate în Secțiile Reunite.

În ceea ce privește inamovibilitatea judecătorilor care s-au pronunțat asupra cauzei, Guvernul precizează că ceea ce este determinant, cu privire la acest punct, este dacă judecătorii Curții de Apel București beneficiau de inamovibilitate în momentul în care au pronunțat Decizia din 23 octombrie 1995. Acesta amintește că litigiul a fost soluționat definitiv prin această decizie. Or, conform Guvernului, cei 3 judecători care au pronunțat hotărârea erau inamovibili din 1993, beneficiind așadar de garanțiile instituționale în măsură să le asigure „independența efectivă“.

În privința discursului Președintelui României, Guvernul consideră că acesta reprezintă o luare de poziție referitoare la o problemă de actualitate în acea perioadă în România și că nu are nicio valoare de constrângere pentru judecătorii Curții de Apel București și ai instanțelor inferioare.

În ceea ce privește noțiunea de „imparțialitate“, Guvernul consideră că imparțialitatea unei instanțe este contestată atunci când unul sau mai mulți membri și-au asumat roluri diferite în cauza respectivă. Or, nu este nicidecum cazul în speță, ceea ce conduce la concluzia conform căreia Curtea de Apel București poate fi considerată un tribunal „independent și imparțial“ în sensul art. 6 alin. 1 din Convenție.

41. Curtea notează că acțiunea în revendicare a reclamantelor a fost soluționată definitiv prin Decizia din 23 octombrie 1995 a Curții de Apel București, iar capătul de cerere a reclamantelor cu privire la independența și imparțialitatea instanțelor trebuie să fie analizat în raport cu această hotărâre.

42. Curtea trebuie așadar să constate dacă Decizia din 23 octombrie 1995 a fost pronunțată de un tribunal care poate fi considerat independent și imparțial, în sensul art. 6 alin. 1 din Convenție.

Curtea notează că declarațiile Președintelui României, fără îndoială critice cu privire la puterea judecătorească, se adresau în primul rând administrației responsabile cu executarea hotărârilor judecătorești, și nu tribunalelor. Or, nimic nu-i îngăduie Curții să ajungă la concluzia că, în speță, aceste declarații i-ar fi influențat pe judecătorii Curții de Apel București care s-au pronunțat în cauza reclamantelor (*Ciobanu împotriva României*, Cererea nr. 29.053/1995, Hotărârea din 16 iulie 2002, paragraful 44).

Cu privire la obligația judecătorilor de a se conforma jurisprudenței stabilite de Secțiile Reunite ale Curții Supreme de Justiție, Curtea amintește că „reunirea camerelor sau secțiilor unei instanțe este menită să confere o autoritate specială celor mai importante decizii de principiu pe care instanța are datoria să le pronunțe. Această autoritate specială — fiind vorba, ca în speță, de o curte supremă — se impune secțiilor acestei instanțe în calitate de jurisdicții inferioare, fără a aduce totuși atingere dreptului și datoriei lor de a examina în mod absolut independent cazurile concrete care le sunt supuse atenției“ (*Preto împotriva Italiei*, Cererea nr. 7.984/1977, Decizia Comisiei din 11 iulie 1979, Decizii și rapoarte 16, p. 93).

În măsura în care reclamantii se plâng, de asemenea, cu privire la revirimentul jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, Curtea consideră că este vorba despre modalitățile de aplicare a dreptului intern, care ies din competența sa (Decizia *Kozlova și Smirnova împotriva Letoniei*, Cererea nr. 57.381/2000, ce urmează să apară în culegerea oficială a Curții).

43. Așadar, nu a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție cu privire la acest punct.

C. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

44. Reclamantele apreciază că refuzul instanțelor de a examina cererea de revendicare le-a privat de dreptul de proprietate, fără ca această privare să urmărească un scop de utilitate publică și fără ca ele să primească despăgubiri. Ele invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.“

45. Guvernul subliniază existența unei a doua acțiuni în revendicare soluționate prin Sentința din 30 octombrie 1997 a Judecătoriei Sectorului 4 București, care a dispus definitiv restituirea imobilului către reclamante. Acesta amintește că dreptul reclamantelor asupra imobilului a fost astfel irevocabil recunoscut.

46. Reclamantele nu sunt de acord cu privire la eventuala pierdere a calității de victimă, în urma unei hotărâri care dispune restituirea definitivă a imobilului. Ele consideră că încălcarea art. 6 alin. 1 și a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție „există și va persista atât timp cât încălcarea drepturilor fundamentale ale reclamantelor s-a consumat prin pronunțarea Deciziei din 23 octombrie 1995 a Curții de Apel București“.

47. Guvernul reiterează excepția de incompatibilitate *ratione materiae* a cererilor reclamantelor cu privire la încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, excepție ridicată în stadiul admisibilității. Acesta susține că, pentru a putea beneficia de protecția art. 1 citat anterior, reclamantele trebuie să probeze existența unui „bun“ în sensul Convenției.

Guvernul invocă Hotărârea *Van der Musselle împotriva Belgiei* (hotărâre din 23 noiembrie 1983, seria A, nr. 70, p. 23, paragraful 48) privind noțiunea de „bun“ și amintește că bunurile, în conformitate cu jurisprudența constantă a Convenției, pot reprezenta fie bunuri existente, fie valori patrimoniale, inclusiv creanțele pentru care reclamantul poate pretinde că are cel puțin „o speranță legitimă“, ca în Hotărârea *Pressos Compania Naviera — S.A. și alții împotriva Belgiei* (hotărâre din 20 noiembrie 1995, seria A, nr. 332, p. 20, paragraful 31).

Guvernul amintește că, în conformitate cu jurisprudența Comisiei, nu este considerat „bun“ în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție speranța recunoașterii unui vechi drept de proprietate care, de mult timp, nu a mai fost susceptibil de o exercitare efectivă (Comisia Europeană a Drepturilor Omului, cererile nr. 7.655—7.657/1976, Decizia din 4 octombrie 1977, DR 12, p. 111).

De asemenea, a fost evidențiat faptul că naționalizarea a avut loc înainte de 1994 și că acest act nu poate fi analizat sub autoritatea Convenției, care nu se aplică pentru România decât pentru faptele intervenite după 1994, data ratificării Convenției de către România.

Guvernul susține, de asemenea, că pentru a ști dacă reclamantele dispuneau sau nu de un „bun“ în 1994, trebuie analizat dacă reclamantele aveau o hotărâre definitivă și irevocabilă pronunțată în favoarea lor de instanțele române, hotărâre care le-ar fi recunoscut dreptul asupra imobilului. El invocă decizia privind admisibilitatea în Cauza *Moser împotriva României* (Cererea nr. 37.578/1997, Decizia din 1 iulie 1998), în care, după ce a stabilit că bunurile în litigiu fuseseră confiscate legal în 1985, Comisia a decis că nu era competentă *ratione temporis* să examineze plângerea referitoare la o lipsire de proprietate din 1985.

Conform Guvernului, această situație este diferită de cea existentă în cauza *Brumărescu* întrucât, în speță, dreptul reclamantelor nu era recunoscut prin nicio hotărâre definitivă a

instanțelor române, la data la care Curtea de Apel București a pronunțat Decizia din 23 octombrie 1995.

Guvernul român afirmă că reclamantele nu dispuneau de un „bun“ în sensul Convenției, în momentul în care Curtea de Apel București a pronunțat hotărârea respectivă.

Invocând, de asemenea, hotărârea în Cauza *Vasilescu împotriva României* (hotărâre din 28 mai 1998, paragraful 48), prin care Curtea reținuse aplicabilitatea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, în temeiul unei „încălări continue a dreptului de proprietate al reclamantei“ în absența unei baze legale pentru respectiva confiscare, Guvernul amintește că, în speță, naționalizarea s-a făcut în temeiul unui decret, statul „având cel puțin o aparență de titlu“.

În consecință, Guvernul roagă Curtea să se declare necompetentă *ratione materiae* și să respingă cererea, în conformitate cu art. 35 din Convenție.

48. Reclamantele admit inaplicabilitatea *ratione temporis* a Convenției cu privire la faptele intervenite înainte de 1994, dar consideră că este de datoria Curții să analizeze dacă instanțele române au aplicat legal dreptul intern și dacă aplicarea legilor interne a avut consecințe asupra drepturilor garantate de Convenție.

În privința cauzei *Moser* citate anterior, reclamantele subliniază că în cauza respectivă Comisia a constatat că reclamantele „nu au demonstrat caracterul arbitrar și neîntemeiat al soluției la care au ajuns judecătorii“ și că *a contrario*, dacă se poate demonstra caracterul arbitrar al hotărârii judecătorești, reclamantele, în speță, pot invoca încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

În plus, reclamantele invocă Sentința din 30 octombrie 1997 a Judecătoriei Sectorului 4 București care, după ce s-a pronunțat pe fondul litigiului, a considerat că naționalizarea s-a făcut „fără titlu“. Ele consideră că această sentință a avut efect retroactiv, confirmând dreptul de proprietate al reclamantelor.

În ceea ce privește „aparența de titlu“ în favoarea statului, reclamantele contestă acest mijloc de transfer de proprietate, întrucât aplicarea Decretului nr. 92/1950 nu poate constitui, în opinia lor, un transfer valabil de proprietate. În plus, titlul lui C.M. nu a fost anulat niciodată și a fost transcris în cartea funciară în temeiul unui contract de vânzare încheiat în martie 1936 între C.M. și Tutela Bisericii Flaminda.

49. În privința afirmației reclamantelor, conform căreia Hotărârea din 23 octombrie a Curții de Apel București ar fi adus atingere dreptului lor protejat de articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Guvernul susține că este excesivă susținerea potrivit căreia simpla existență a unei hotărâri judecătorești poate, în sine, conduce la încălcarea dreptului garantat de acest articol. Guvernul afirmă că hotărârea Curții de Apel București nu ar putea pune probleme decât în măsura în care efectele sale ar antrena o situație inacceptabilă privind un drept garantat de Convenție. Dar, în speță, efectele deciziei Curții de Apel București au fost radical modificate printr-o hotărâre ulterioară, care a recunoscut dreptul de proprietate al reclamantelor și a deschis posibilitatea unei restituiri în natură. În concluzie, imposibilitatea pentru reclamante de a beneficia de bunurile lor a fost reparată în dreptul intern în urma Sentinței din 30 octombrie 1997.

Guvernul subliniază că numai o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, recunoscând dreptul de proprietate al reclamantelor, ar putea fi considerată ca un „bun“ în sensul Convenției. În consecință, acesta consideră că pretinsa ilegalitate a actului de naționalizare ar trebui confirmată printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă pronunțată de instanțele române, ca în cauza *Brumărescu*.

50. În consecință, reclamantele afirmă că posesia imobilului exercitată de stat s-a făcut ilegal, inclusiv după 1994, ceea ce constituie o privare abuzivă de proprietate, echivalând cu încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

În sfârșit, ele apreciază că încălcarea este un fapt „consumat“, care trebuie considerat independent de prejudiciul integral sau eventual diminuat, în urma intervenției unor fapte ulterioare“.

51. Curtea notează că cererea reclamantelor avea ca obiect acțiunea în revendicare care s-a încheiat prin această hotărâre din 23 octombrie a Curții de Apel București.

Ea trebuie așadar să constate dacă hotărârea a adus atingere dreptului de proprietate al reclamantelor, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

52. Curtea trebuie să analizeze dacă reclamantele aveau un „bun“ în sensul acestui articol, în momentul hotărârii Curții de Apel București.

Ea amintește că în cauza *Brumărescu* citată anterior reclamantul, care beneficia de o decizie de restituire definitivă (și „irevocabilă“) a imobilului naționalizat, a fost considerat titularul unui „bun“ în sensul art. 1 citat anterior (vezi cauza *Brumărescu* citată anterior, paragrafele 70 și 74).

Or, în speță, reclamantele, în momentul pronunțării hotărârii Curții de Apel București, nu beneficiau de nicio decizie de această natură, întrucât până la acea dată nicio instanță nu le recunoscuse definitiv calitatea de proprietare.

53. Curtea observă, de asemenea, că la 30 octombrie 1997, în a doua acțiune în revendicare formulată de reclamante, instanțele au admis definitiv cererea lor (vezi mai sus paragrafele 18–21).

54. Curtea amintește că, în conformitate cu jurisprudența constantă a organelor Convenției, noțiunea „bunuri“ se poate referi atât la „bunurile actuale“, cât și la valorile patrimoniale, inclusiv creanțele, în temeiul cărora reclamantul poate pretinde că are cel puțin o „speranță legitimă“ de a obține beneficiul efectiv al unui drept de proprietate. În schimb, speranța recunoașterii unui vechi drept de proprietate care, de mult timp, nu a mai fost susceptibil de o exercitare efectivă nu poate fi considerată un „bun“ în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, lucru valabil și pentru o creanță condițională care se stinge prin nerealizarea condiției (vezi trecerea în revistă a principiilor pertinente în Decizia *Malhous împotriva Republicii Cehe* (Cererea nr. 33.071/1996, Decizia din 13 decembrie 2000, CEDO 2000-XII) cu alte referințe, în special la jurisprudența Comisiei).

55. Curtea nu este așadar competentă *ratione temporis* să examineze circumstanțele naționalizării sau efectele continue produse de aceasta până astăzi [vezi Cauza *Malhous împotriva Republicii Cehe* (decizie) citată anterior și jurisprudența Comisiei, de exemplu Cauza *Mayer și alții împotriva Germaniei*, cererile nr. 18.890/1991, 19.048/1991, 19.342/1992 și 19.549/1992, Decizia Comisiei din 4 martie 1996, DR 85, pp. 5–20)].

56. Curtea adaugă că, în aceste condiții, nu este nicidecum vorba de o încălcare continuă a Convenției imputabilă statului român și susceptibilă să producă efecte asupra limitelor temporale ale competenței Curții (vezi în acest sens Cauza *Prințul Hans Adam II de Lichtenstein împotriva Germaniei*, Cererea nr. 42.527/1998, Decizia din 12 iulie 2001, paragrafele 81–87).

57. În aceste condiții, deciziile instanțelor române (paragraful 33) nu pot fi considerate ca aducând atingere „bunurilor“ reclamantelor, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

În consecință, Curtea constată că nu a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

D. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

58. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă“.

1. Prejudiciul material și moral

59. Cu titlu principal, reclamantele solicită restituirea bunului în litigiu. Ele solicită, în caz de nerestituire, o sumă corespunzătoare valorii actuale a bunului lor, și anume, conform raportului de expertiză transmis Curții, 200.000 dolari americani (USD), adică 197.122 euro.

60. Guvernul nu a făcut nicio observație la acest punct.

61. Curtea amintește că reclamantele și-au recăpătat dreptul de proprietate asupra imobilului respectiv în urma Sentinței definitive din 30 octombrie 1997 a Judecătorei Sectorului 4 București. În urma celorlalte 3 hotărâri definitive (vezi paragrafele 20, 21 și 23) ele au reintrat în posesia apartamentelor locuite de chiriași. Astfel, ele beneficiază de toate prerogativele dreptului de proprietate: *fructus, usus et abusus*.

Așadar, cererile reclamantelor cu privire la acest punct nu pot fi admise.

62. Reclamantele solicită, de asemenea, 100.000 USD, adică 98.561 euro, pentru prejudiciul moral suferit prin „suferința și frustrarea” pe care le-a produs-o Curtea de Apel București prin Hotărârea din 23 octombrie 1995. În urma acestei hotărâri, reclamantele și-au petrecut timpul în diverse proceduri și au suferit frustrarea și suferința provocate de incertitudinea privind dreptul lor de proprietate. Una dintre reclamante, Stella Moșteanu, a decedat în timpul procedurii. În sfârșit, ele consideră că aceste neplăceri decurg din refuzul instanțelor de a le recunoaște „dreptul elementar de a se adresa justiției”.

63. Guvernul nu a făcut nicio observație cu privire la acest aspect.

64. Curtea susține că singura bază care se poate reține pentru acordarea unei satisfacții echitabile constă, în speță, în faptul că reclamantele nu au beneficiat de acces la instanță în fața Curții de Apel București. Curtea nu poate specula asupra rezultatului posibil al procesului în caz contrar, dar nu consideră nerezonabilă ideea că reclamantele au suferit o pierdere de

sansă reală în procesul respectiv (conform Cauzei *Pelissier și Sassi împotriva Franței* [GC], nr. 25.444/1994, paragraful 80, CEDO 1999-II).

Așadar, cu titlu de prejudiciu moral, statuând în echitate, în conformitate cu art. 41 din Convenție, Curtea consideră că trebuie să se aloce reclamantelor suma totală de 4.000 euro. Suma urmează a fi plătită în moneda națională a statului pârât, la nivelul ratei de schimb aplicabile la momentul plății.*)

2. Cheltuieli de judecată

65. Reclamantele solicită rambursarea tuturor cheltuielilor făcute cu ocazia procedurii interne și a celei în fața Curții. În ultima scrisoare, reclamantele au informat Grefa în legătură cu cheltuielile pe care nu au reușit să le justifice, cu excepția celor făcute cu ocazia expertizei de evaluare a imobilului (700 USD, adică 710 euro).

66. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor de judecată în baza unor documente justificative.

67. Curtea observă că reclamantele au prezentat documente justificative în valoare de 700 USD, adică 710 euro (expertiza de evaluare a imobilului și onorariile avocatului).

Curtea acordă reclamantelor 710 euro cu acest titlu.

3. Majorări de întârziere

68. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA

ÎN UNANIMITATE:

1. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție sub aspectul dreptului de acces la justiție;
2. hotărăște că nu a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție sub aspectul lipsei de independență și de imparțialitate a instanțelor interne;
3. hotărăște că nu a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
4. hotărăște că statul pârât trebuie să plătească reclamantelor, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, următoarele sume ce urmează a fi convertite în moneda națională a statului pârât la nivelul ratei de schimb aplicabile la data plății:
 - (i) 4.000 euro (patru mii euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - (ii) 710 euro (șapte sute zece euro) cu titlu de cheltuieli;
5. hotărăște că, începând de la data expirării termenului amintit până la momentul efectuării plății, sumele menționate la pct. 4 vor fi majorate cu o dobândă simplă a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;
6. respinge celelalte capete de cerere de acordare a unei reparații echitabile.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 26 noiembrie 2002, în conformitate cu art. 77 alin. 2 și 3 din Regulamentul Curții.

J.-P. Costa,
președinte

T.L. Early,
grefier adjunt

*) Al doilea alineat al paragrafului 64 este redat în forma rectificată la 4 februarie 2003.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 118867